

Súd: Krajský súd Banská Bystrica  
Spisová značka: 3To/57/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6314010433  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj  
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6314010433.2

## Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Slavoja Sendeckého, na verejnom zasadnutí dňa 27. mája 2015, prejednal odvolanie obžalovaného R. W., proti rozsudku Okresného súdu Brezno z 13.04.2015 sp.zn. 1T/130/2014 a takto

### rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného R. W. z a m i e t a.

### odôvodnenie:

Obžalovaný R. W. bol napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa uznaný za vinného z jednočinného súdehu pokusu zločinu znásilnenia podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., § 199 ods. 1,2 písm. b) Tr. zák. a pokusu prečinu súlože medzi príbuznými podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., § 203 ods. 1,2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 29. augusta 2014 v popoludňajších hodinách v k.ú. obce B. B., v lokalite zvanej N., kde bol so svojou dcérou W. W., nar. XX. F. XXXX zbierať huby, ju počas oddychu zvalil na zem, obkročmo si na ňu kľakol, nohami ju zvieral v oblasti hrudníka, rukami jej vyhrnul tričko spolu s podprsienkou nad prsia a vzápätí jej stiahol nohavice spolu s nohavičkami ku členkom nôh, na to sa jej dotýkal prs a pohlavného orgánu, keď sa W. W. bránila tak, že ho udierala rukami do hlavy a tela, pričom kričala, zakryl jej rukou ústa a jej údery vrátil tak, že ju najmenej trikrát udrél otvorenou dlaňou do pravej lícnej časti tváre, súčasne jej hovoril, aby prestala kričať, že tam nikto nie je, lebo ak tak neurobí, už sa nenadýchne a on to uhrá na nejakú nehodu, že sa stratila, zároveň sa pokúšal vyzliecť si nohavice, čo sa mu však nepodarilo a k pohlavnému styku, ani iným sexuálnym praktikám už nedošlo, nakoniec od svojho ďalšieho konania upustil, avšak v dôsledku jeho fyzického útoku utrpela W. W. pomliaždenie tváre v oblasti pravej sánky, odreninu tváre pod pravým nosovým krídlom, pomliaždenie hrudníka, odreniny driekovej oblasti vpravo a vľavo a odreninu zadnej strany ľavého stehna s dobou liečenia najmenej tri dni bez práceneschopnosti.

Za to bol odsúdený podľa § 199 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. h), m), Tr. zák., § 38 ods. 2,4,8 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. a § 34 ods. 5 písm. c) Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere deväť rokov a osem mesiacov a pre výkon tohto trestu bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovanému bola uložená povinnosť podľa § 287 ods. 1,2 Tr. por. nahradiť poškodenej W. W., nar. XX.XX.XXXX škodu z titulu bolestného 576,80 Eur cestou opatrovníka Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Rimavská Sobota.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie iba obžalovaný sám, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu, pričom podľa obsahu oboch odvolaní sa domáha zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na nové prejedanie a rozhodnutie, alternatívne navrhol, aby odvolací súd sám vo veci rozhodol oslobodením obžalovaného spod obžaloby. Z obsahu podaných odvolaní

vyplýva, že obžalovaný sa necíti byť vinným z trestnej činnosti, aspoň nie v takom rozsahu, ako bola uznaná jeho vina. V prvom rade trestná činnosť nebola preukázaná z pohľadu naplnenia subjektívnej stránky úmyselným konaním, ktoré predpokladá ust. § 15 písm. a) Tr. zák., pretože nebolo preukázané, že obžalovaný konal premyslene, popieral úmysel vykonať súlož s poškodenou, i keď vzhľadom na okolnosti a priestor, v ktorom malo teda dôjsť ku skutku za dobu asi piatich hodín mimo obývacej časti obce, by mohol takýto skutok vykonať, pokiaľ by mal takýto úmysel. Aj zo zvukového záznamu, vyhotoveného poškodenou mobilným telefónom, o ktorom nahrávaní obžalovaný nevedel, vyplýva, že nechcel poškodenú znásilniť, ani s ňou vykonať súlož a takýto úmysel ani nemal. I keď ide o dôkaz získaný nezákonným spôsobom, na druhej strane potvrdzuje, že obžalovaný takýto úmysel nemal.

Pokiaľ ide o zistené zranenia u poškodenej, nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi vznikom týchto zranení a konaním obžalovaného a tým naplnením obligatórnych znakov objektívnej stránky trestného činu.

Z hľadiska jeho postoja chcel len dokázať, že matka nemá pravdu v tom, že je násilník a že keby chcel, mohol by ju znásilniť, čo však vôbec nemal v úmysle, i keď toto správanie nebolo z jeho strany správne a vhodné, na druhej strane svojím konaním nenaplnil skutkovú podstatu trestných činov, uvedených v obžalobe a v rozsudku súdu prvého stupňa. Okrem toho sám upustil od ďalšieho konania, potrebného na dokonanie trestného činu a odstránil nebezpečenstvo, ktoré vzniklo v záujme chráneného Trestným zákonom z údajného pokusu, nemal žiadne prekážky na dokonanie trestného činu a teda nemal úmysel znásilniť poškodenú.

Poukázal tiež na to, že poškodená v prípravnom konaní ako osoba mladšia ako 18 rokov vypovedala 31.08.2014 bez prítomnosti obhajcu obžalovaného a tým bola narušená rovnosť strán trestného konania podľa § 2 ods. 14 Tr. por. Obhajca obžalovanému bol ustanovený až 02.09.2014.

Po vrátení veci súdu prvého stupňa odvolacím súdom 04.03.2015, prvostupňový súd vykonal výsluch svedkyne - poškodenej ako osoby mladšej ako 18 rokov, ktorá dovŕšila 18-ty rok veku 26.04.2015, 13 dní po hlavnom pojednávaní, konanom 13.04.2015 na Okresnom súde Brezno, teda po viac ako siedmych mesiacoch ku dňu prvému výsluchu, konanom 31.08.2014, čo má za následok, že v prípade tohto jediného dôkazu, jeho usvedčujúceho, ide o neurčený dôkaz a dôkazná situácia je aj oslabená. Tiež poukázal na to, že prvému oznámila skutok obžalovaného poškodená ich rodinnému známemu, ktorý je právnik, pritom nevolala matke, ani bratovi, ani políciu. Na hlavnom pojednávaní 13.04. uviedla, že v lokalite, kde malo dôjsť k spáchaniu skutku predtým bola, napriek tomu tvrdila, že nepoznala cestu. Podľa obžalovaného túto chatu poškodená navštevovala pravidelne a opakovane od svojho útleho veku a nevedela uviesť, či je obžalovaný ľavák alebo pravák, čím namieta spôsob a mechanizmus poranení na pravej časti tváre poškodenej a nevedela uviesť, aké zapínanie nohavíc mal mať obžalovaný, pripustila, že povrchové zranenia na jej tele mohli vzniknúť aj inak, sama uviedla, že nejaví žiadne známky traumy. Aj opatrovník poškodenej na hlavnom pojednávaní 12.01.2015 uviedol, že po vykonanom pohovore s poškodenou táto nejaví známky traumy. Uviedol, že po vykonanom pohovore s poškodenou táto nejaví známky traumy.

Poukázal ďalej na to, že obžalovaný je väzobne stíhaný od 30.08.2014, pokiaľ bol v minulosti päťkrát trestaný, v prvých štyroch prípadoch ide o zahladené odsúdenia, týkajúce sa majetkovej trestnej činnosti. Posledné odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Rimavská Sobota zo 16.05.2011 sp.zn. 3T/83/2011, právoplatným 07.06.2011, bol obžalovaný odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. vo výmere šesť mesiacov v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, z výkonu ktorého bol podmienene prepustený 25.06.2014, teda v minulosti nebol stíhaný obvinený a odsúdený pre trestný čin so sexuálnym, násilným a podobným druhom, charakterom alebo motívom.

Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste uvádzal, že obžalovanému nič nepoľahčovalo, naproti tomu zistil formu priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. h), m), pritom zo znenia § 37 písm. m) Tr. zák. vyplýva, že súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať. Uložený trest odňatia slobody vo výmere deväť rokov a osem mesiacov je neprimerane prísny, pričom súd prvého stupňa mohol aplikovať ust. § 39 ods. 1,2 písm. a) Tr. zák.

Za týchto okolností mal aplikovať súd zásadu „in dubio pro reo“ a následne obžalovaného oslobodiť spod obžaloby.

Krajský súd na základe odvolania obžalovaného reskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v súlade so zákonom po tom, čo predchádzajúci rozsudkom súdu prvého stupňa z 12.01.2015 sp.zn. 1T/130/2014 bol v dôsledku odvolania okresného prokurátora a aj obžalovaného, zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie v súvislosti s práve pochybením, ktoré uvádza v odvolaní aj obžalovaný, že poškodená bola v prípravnom konaní vypočutá v čase, keď ešte obžalovaný nemal ustanoveného obhajcu, pritom ide o nutnú obhajobu a bolo tak porušené právo obžalovaného na obhajobu, takýto dôkaz bol vykonaný v rozpore so zákonom a odvolací súd prikázal súdu prvého stupňa vypočuť poškodenú, ktorej aj vek sa blížil k veku dospelosti v kritickom období, na hlavnom pojednávaní. V tomto smere okresný súd doplnil dokazovanie, pričom poškodená v podstate vypovedala zhodne ako vo svojej výpovedi v prípravnom konaní, dokonca obširnejšie opísala priebeh skutku presvedčivým spôsobom, neboli ani znalcami z odboru psychológie spochybnené jej charakterové a osobnostné črty, ktoré by mali viesť k podozreniu, že obvinená si vymýšľa alebo krivo obviňuje svojho otca, resp. vypovedá nepravdivo o okolnostiach, ktoré zažila v rámci konania obžalovaného v zmysle predmetného skutku obžaloby a rozsudku okresného súdu.

Obžalovaný okrem toho je usvedčovaný aj nepriamymi dôkazmi, ktoré zapadajú do tvrdení a výpovedí vtedy mladistvej poškodenej dcéry obžalovaného, neprihliadajúc aj určitú formu priznania a konania obžalovaného v zmysle určitého druhu násilia podľa skutkovej vety napadnutého rozsudku, len s tým rozdielom, že z hľadiska subjektívnej stránky neboli preukázané akékoľvek črty a forma úmyselného konania smerujúceho k dokonaniu predmetného skutku a obidvoch zločinov. Je pravdou, že obžalovaný sa v minulosti nedopustil obdobnej trestnej činnosti, ale z pohľadu jeho osoby, predchádzajúceho spôsobu života, ako aj trestnej činnosti, keď teraz prejednáwanej trestnej činnosti sa dopustil v podstate počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, možno vyvodiť záver, že ako obžalovaný mal právo a vypovedal nepravdu a vypovedal tak z dôvodu snahy zbaviť sa trestnej zodpovednosti aspoň do určitej miery, pre zmiernenie právneho posúdenia jeho skutku v zmysle zločinov podľa výrokovej časti obžaloby a rozsudku, a tak uloženia podstatne miernejšieho trestu odňatia slobody.

V ďalších okolnostiach, reagujúc na odvolanie obžalovaného, odvolací súd poukazuje aj na dôvody v zmysle písomného vyhotovenia rozsudku, ktoré boli rozobraté v dostatočnej miere súdom prvého stupňa, tieto úvahy o dôkazoch a ich hodnotení si odvolací súd osvojil, stotožnil sa s nimi a v ďalšom na ne preto poukazuje.

Odvolací súd teda jednoznačne po vyhodnotení dôkazov súdom prvého stupňa v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. por. na základe zásad správneho myslenia a presvedčenia z neho vychádzajúceho, a to aj krajským súdom, musí konštatovať, že vina obžalovaného v zmysle výrokovej časti napadnutého rozsudku bola nesporne preukázaná a z pohľadu právneho posúdenia predmetného skutku je nesporné, že obžalovaný sa svojím konaním dopustil pokusu zločinov znásilnenia a súlože medzi príbuznými v zmysle § 14 ods. 1 Tr. zák., § 199 ods. 1,2 písm. b) Tr. zák. a § 203 ods. 1,2 Tr. zák., a to v priamom úmysle, keď k dokonaniu týchto trestných činov nedošlo nie vďaka upusteniu od konania z vôle obžalovaného, ale v dôsledku dostatočnej a účinnej obrany verbálnej, ako aj fyzickej, zo strany mladistvej poškodenej.

Odvolací súd nezistil pochybenie ani vo výroku o treste, pretože súd prvého stupňa pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu prihliadol na všetky významné skutočnosti v zmysle ust. § 34 ods. 1,4 Tr. zák. s prihliadnutím na prevahu priťažujúcich okolností, keď neboli zistené poľahčujúce okolnosti, ktoré odvolací súd tiež nevidí v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák. v zmysle návrhov a tvrdení obžalovaného, a to s prihliadnutím na osobu obžalovaného, ktorej sa obžalovaný dopustil počas skúšobnej doby podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody za inú trestnú činnosť krátko po tom, ako bol podmienne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody a z týchto dôvodov potom neprichádzalo v úvahu ani zmiernenie trestu aplikáciou ust. § 39 Tr. zák. v akejkoľvek časti a forme.

Obžalovanému bol zákonne ukladaný trest za použitia ust. § 38 ods. 2,4,8, § 35 ods. 5 písm. c) Tr. zák. vo zvýšenej dolnej hranici trestnej sadzby, ktorá predstavuje práve trest, ktorý obžalovanému bol

uložený, teda na dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby a nemôže teda ísť o trest neprimerane prísny a nezákonný tak, ako to prezentuje v odvolaní obžalovaný. Uložený trest zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám, a to aj z pohľadu individuálnej a generálnej prevencie.

Pre výkon trestu bol obžalovaný zákonne zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák., pretože v posledných desiatich rokoch bol súdne trestaný, a to aj nepodmienečným trestom odňatia slobody, i keď za iný druh trestnej činnosti, a nebol zistený dôvod pre zaradenie do ústavu s miernejším stupňom stráženia v zmysle § 48 ods. 4 Tr. zák.

Za zákonné považuje odvolací súd aj uloženie povinnosti obžalovanému podľa § 287 ods. 1,2 Tr. por. nahradiť poškodenej Michaelae W. škodu, ktorá jej vznikla z titulu bolestného, tento nárok bol uplatnený riadne a včas prostredníctvom opatrovníka a opodstatnenosť a jeho suma bola podložená aj odborným vyjadrením, resp. znaleckým posudkom z odboru zdravotníctva, o opodstatnenosti tohto nároku nevznikli žiadne pochybnosti ani u odvolacieho súdu.

Z týchto dôvodov považuje odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu za zákonný a z týchto dôvodov potom odvolanie obžalovaného Igora Medveďa ako nedôvodné zamietol.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.